

njegove luske in se vrne s semenom, ki ga poda gospé sinici. Toda ta ga tudi zdaj ne more in noče užiti.

»Ali zdaj vidite, gospa sinica, zakaj ne pokladam kljuna lepo eno polovico na drugo? Ali veste zdaj, zakaj se navadim že v gnezdu na to svojo pičo? Vi ste seveda vajeni imenitnejše pojedine. I no! Pa uživajte tudi zdaj svojo pečenko!«

»Zakaj ima pa teta sinica tako čuden kljun?« povprašujejo zdaj mladi krivokljunci vsevprek. Gospod krivokljun se pa vesel vsede k njim in jim pripoveduje prečudno zgodbo.

— Bilo je že pred davnim časom. Takrat so imeli njegovi pradedje v tuji deželi palestinski tudi take ravne kljune. A bila je tedaj velika težava, najti pozimi hrane. Nekoč so bili pa hudobni ljudje v deželi ujeli svetega moža in ga pribili na križ. Ko je tako visel brez pomoči, z nepopisnim izrazom tihega trpljenja in vendar božanske ljubezni na obličju, tedaj so priletavale ptice in so se trudile, da bi mu pomagale. Krivokljunov praded je tudi poizkušal, da bi izrval težke žeblje iz ran trpinovih. A poizkus je presegal njegove moči, in mesto da bi bil njemu pomagal, si je ukrivil celo kljunček. A čudo! Odtlej je preiskoval mnogo uspešneje smrekove storže ter razpiral njihove luske. Dobival je svojo hrano lažje nego vse druge ptice. Njegova dotlej siva peresa pa so bila vrhutega poslej s krvjo trpinovo pobarvana rdeče.

»Glejte,« je končal krivokljun svojo zgodbo, »na ta način smo dobili v svojem kljunu neprecenljiv dar, ki ga nas zanj lahko zavidajo vse druge ptice.«

Ko so zapuščali mladi krivokljuni svojo zibelko in poizkušali prve poletke, je ležal ob vznožju smreke majhen mrlíček: gospa sinica je postala žrtev morečega boljševika, gladu.

(Po E. Dennertu »Idile iz narave«.)

Toné Debeljak:

Pomladna sličica.

Zemlja dehti . . .
Kmetič ji brazde odkriva:
s plugom reže v zemljo
in ledino razriva
v plodno grad.

Oče seje pšenico,
križem jo siplje na njivo,

sinček pa konja poganja: hil — hó!
da stopa trdó in maha z grivo.
Mati pa seme zakriva
z brano, moli in drhti:

„Polju in ajivi daj za naš trud,
o Bog, bl goslov z rokó —
daj nam naš vsa danji kruh!“